

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 17.07.2007r.

RKT-411-23/06/AW

DECYZJA Nr RKT-23/2007

I. Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm. Dz.U. z 2006r. Nr 157, poz. 1119; Nr 170, poz. 1217; Nr 249, poz. 1834) w związku z art. 131 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331, ze zm. Dz.U. z 2007r. Nr 99, poz. 660) oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18, poz. 172; ze zm. Dz.U. z 2003r. Nr 6, poz. 68) w związku z art. 136 ust. 1 ww. ustawy z dnia 16 lutego 2007r., po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego na wniosek Gminy Imielin, Urząd Miasta, ul. Imielińska 81, przeciwko Rejonowemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji w Katowicach S.A., ul. Obrońców Westerplatte 89 w Katowicach,
– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. na podstawie art. 10 ust. 1 i 2 wymienionej na wstępie ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. **uznaje się** za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, praktykę Rejonowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Katowicach S.A. polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmującym teren Gminy Imielin poprzez bezpośrednie narzucanie odbiorcom z tego terenu nadmiernie wygórowanej ceny za dostarczoną wodę, **i stwierdza się** zaniechanie jej stosowania z dniem 11.07.2006r.,
2. na podstawie art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się** na Rejonowe Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Katowicach S.A. **karę pieniężną** w wysokości 80.000 PLN (słownie złotych: osiemdziesiąt tysięcy), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, w zakresie opisanym w punkcie I.1 sentencji niniejszej decyzji.

II. Na podstawie art. 69 ust. 1 i 75 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm. Dz.U. z 2006r. Nr 157, poz. 1119; Nr 170, poz. 1217; Nr 249, poz. 1834) w związku z art. 131 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331, ze zm. Dz.U. z 2007r. Nr 99, poz. 660) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ww. ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18, poz. 172 i z 2003r. Nr 6, poz. 68) w związku z art. 136 ust. 1 ww. ustawy z dnia 16 lutego 2007r., uwzględniając wynik postępowania antymonopolowego opisanego w pkt I sentencji,

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
obciąża się Rejonowe Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Katowicach S.A., ul. Obrońców Westerplatte 89 w Katowicach, kosztami opisanego na wstępie postępowania antymonopolowego i zobowiązuje do uiszczenia na rzecz Gminy Imielin, Urząd Miasta, ul. Imielińska 81, kwoty 3.660 zł (słownie złotych: trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt), tytułem zwrotu kosztów postępowania w ww. sprawie.

Uzasadnienie

Do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej Organem Antymonopolowym) wpłynął wniosek Gminy Imielin o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Rejonowemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji w Katowicach S.A. (zwanemu dalej Przedsiębiorstwem) w związku z podejrzeniem bezpośredniego narzucania nadmiernie wygórowanych cen za dostawy wody dla mieszkańców Imielina (karty nr 1-4).

W uzasadnieniu wniosku Gmina podniosła, że w dniu 14.04.2005r. Przedsiębiorstwo zwróciło się do Burmistrza Miasta z wnioskiem o zatwierdzenie taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miasta Imielin na okres od 01.07.2005r. do 30.06.2006r. Burmistrz dokonał weryfikacji tego wniosku i stwierdził jego niezgodność z zasadami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002r. w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz.U. Nr 26, poz. 257 ze zm.; zwane dalej rozporządzeniem taryfowym). Przedsiębiorstwo w odpowiedzi na wezwanie Burmistrza uzupełniło wniosek, ale mimo to nadal, zdaniem Burmistrza, nie spełniał on wymogów określonych w ww. rozporządzeniu. W efekcie Rada Miasta w dniu 31.05.2005r. podjęła uchwałę o odmowie zatwierdzenia taryfy.

Rada Miasta podniosła, że Przedsiębiorstwo, zamiast aktualnego, uchwalonego przez nią wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych, dołączyło do wniosku „Projekt korekty wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych na terenie Imielina w zakresie 2005 roku”. Zdaniem Rady Miasta taryfa nie zapewniała ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen, co jest niezgodne z §3 ust. 1 pkt b rozporządzenia taryfowego oraz nie przedstawiła zmian warunków ekonomicznych funkcjonowania przedsiębiorstwa na terenie miasta Imielin w roku obowiązywania taryfy uzasadniających wzrost cen w proponowanej wysokości zgodnie z §19 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia taryfowego. Zaproponowana cena 1 m³ wody w przedłożonej taryfie wzrastała o 18,7%, a przedłożone materiały nie uzasadniały tak wysokiego wzrostu cen. Rada Miasta zwróciła uwagę, że osiągnięty w 2004r. przez Przedsiębiorstwo wynik ekonomiczny świadczy, iż stosowane ceny w całości pokrywały koszty prowadzenia działalności oraz zapewniały zysk. Jej zdaniem zmiany warunków ekonomicznych w roku obowiązywania taryf nie uzasadniały tak dużego wzrostu ceny wody. Do wyliczenia taryfowych opłat za dostarczoną wodę założono wzrost poszczególnych kosztów o obowiązkowe wskaźniki mieszczące się w granicach 3-4%. Założono również wielkość sprzedaży wody na poziomie roku obrachunkowego poprzedzającego wprowadzenie nowych taryf oraz zmniejszenie ilości wody niesprzedanej o 3,7%. Trudno było zatem w ocenie Rady Miasta znaleźć argumenty uzasadniające wzrost ceny wody o 18,7%¹. Ponadto Przedsiębiorstwo nie przedstawiło konkretnego programu zmierzającego do ograniczenia strat wody oraz jej zużycia na potrzeby własne, które wynosiły 33% zakupionej wody. Rada Miasta podniosła także, iż wniosek o zatwierdzenie taryf oprócz cen za 1m³ wody zawierał również stawki opłat abonamentowych zależnych od średnicy wodomierza, co jej zdaniem było niezgodne z §5 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia taryfowego, który nie dopuszcza

¹ podwyżka z ceny 5,03 zł/m³ netto do ceny wskaźnikowej 5,97 zł/m³ netto

zróznicowania stawek opłat abonamentowych w zależności od rodzaju, czy też średnicy wodomierza.

Gmina wskazała, że przedmiotowa uchwała Rady Miasta z dnia 31.05.2006r. nie została zakwestionowana przez nadzór prawny Wojewody Śląskiego i nie została zaskarżona przez Przedsiębiorstwo, co oznacza, że jest prawomocna. Pomimo to Przedsiębiorstwo w lipcu 2005r. wprowadziło na terenie Imielina nową taryfę. W ocenie Gminy bezprawne wprowadzenie przez Przedsiębiorstwo ceny za wodę wynoszącej 5,72 zł/m³ brutto oraz opłaty abonamentowej za wodomierz, co średnio daje 6,39 zł/m³ na terenie Imielina narusza interes publiczny i jest przykładem niedozwolonych praktyk Przedsiębiorstwa na rynku zaopatrzenia w wodę.

W uzupełnieniu wniosku Gmina wskazała, nieprawidłowości stwierdzone we wniosku Przedsiębiorstwa o zatwierdzenie taryfy (karty nr 84-86). W pierwszej kolejności wymieniła nieprawidłowe ustalenie kosztów poniesionych w roku obrachunkowym poprzedzającym rok, w którym wprowadzona jest taryfa, a w konsekwencji nieprawidłowe ustalenie przychodów niezbędnych do potrzeb obliczenia taryfowych cen i stawek opłat. Zdaniem Gminy Przedsiębiorstwo zaplanowało niezbędne przychody dla potrzeb obliczenia taryfowych cen na podstawie fikcyjnych kosztów poniesionych w roku obrachunkowym poprzedzającym rok, w którym taryfa została wprowadzona. Jednocześnie Gmina zarzuciła, że Przedsiębiorstwo w ciągu ostatnich lat nie podjęło żadnych decyzji w zakresie restrukturyzacji celem obniżenia kosztów, a co za tym idzie zahamowania corocznego wzrostu cen.

Ponadto Gmina zwróciła uwagę na dynamikę wzrostu ceny w latach 2002-2005, która jej zdaniem przemawia za uznaniem kwestionowanej ceny za nadmiernie wygórowaną, podnosząc, że w wymienionym okresie cena wody wzrosła z 3,32 zł/m³ do 5,72 zł/m³ + opłata abonamentowa 5,72 zł/m-c brutto przy średnicy wodomierza Ø 15. Zarazem Gmina zwróciła uwagę, że ceny wody w gminach sąsiednich w 2005r. kształtowały się na niższym poziomie.

Organ Antymonopolowy, zgodnie z żądaniem Wnioskodawcy, wszczął postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem nadużywania przez Przedsiębiorstwo pozycji dominującej na rynku poprzez bezpośrednie narzucanie nadmiernie wygórowanych cen za dostawę wody mieszkańcom Imielina, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (karta nr 89).

Przedsiębiorstwo nie ustosunkowało się do postawionego zarzutu (karta nr 93).

W wyniku przeprowadzonego postępowania administracyjnego Organ Antymonopolowy ustalił następujący stan faktyczny.

Przedsiębiorstwo prowadzi działalność polegającą na zbiorowym zaopatrzeniu w wodę na terenie Gminy Imielin na podstawie zezwolenia wydanego decyzją Burmistrza Miasta Imielin Nr 1/2002 z dnia 09.08.2002r. (karty nr 103-108).

W dniu 18.04.2005r. do Urzędu Miasta Imielin wpłynął wniosek Przedsiębiorstwa o zatwierdzenie taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków (karty nr 5-46). We wniosku przewidziano taryfę dla odbiorców wody na terenie Gminy Imielin w wysokości 5,35 zł netto za 1 m³ dostarczanej wody. Taryfa obejmowała również stawki opłaty abonamentowej zależnej od średnicy wodomierza wynoszącej:

- przy średnicy wodomierza Ø 15 – 5,35 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 20 – 9,10 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 25 – 12,30 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 32 – 21,40 zł/m-c netto,

- przy średnicy wodomierza \varnothing 40 – 35,80 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza \varnothing 80 – 142,90 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza \varnothing 100 – 178,20 zł/m-c netto (karta nr 10).

Opłata abonamentowa w Imielinie została ustalona przez Przedsiębiorstwo na podstawie ekwiwalentów wodomierzy. Podstawę do obliczenia miesięcznej opłaty abonamentowej stanowiły: opracowana przez Przedsiębiorstwo tabela wielkości wodomierzy i ich ekwiwalentów oraz koszty objęte opłatą stałą. Na koszty te składał się koszt wodomierzy (koszt utrzymania i odczytu wodomierzy), koszt działu rozliczeń z odbiorcami ER, koszt warsztatu napraw i legalizacji wodomierzy TMN (karty nr 418-419, 422-427).

Burmistrz Imielina, zgodnie z art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz.U. z 2006r. Nr 123 poz. 858), dokonał weryfikacji wniosku stwierdzając jego niezgodność z zasadami sporządzenia wniosku taryfowego określonymi w rozporządzeniu taryfowym, o czym powiadomił Przedsiębiorstwo pismem z dnia 28.04.2005r. (karty nr 47-48). Burmistrz w wyniku weryfikacji kosztów pod względem celowości ich ponoszenia stwierdził nieuzasadniony wzrost:

- kosztów związanych z płacami w roku obowiązywania nowych taryf w porównaniu z 2003r. o 29%, a w porównaniu z rokiem obrachunkowym o 25%,
- kosztów pośrednich w roku obowiązywania nowych taryf z 2003r. o 59%, a w porównaniu z rokiem obrachunkowym o 56%,
- wzrost zatrudnienia w porównaniu z 2003r. o 61 etatów.

Jednocześnie wezwał Przedsiębiorstwo do uzupełnienia wniosku.

W piśmie z dnia 09.05.2005r. Przedsiębiorstwo przedstawiło koszty bezpośrednie i pośrednie zaopatrzenia w wodę, średni stan zatrudnienia, harmonogram realizacji wieloletniego planu modernizacji i rozwoju urządzeń wodociągowych. Zarazem Przedsiębiorstwo wyjaśniło, że obowiązują je przepisy w sprawie wskaźników przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w danym roku² (karty nr 49-61). W 2003r. maksymalny roczny wskaźnik przyrostu przeciętnego wynagrodzenia wyniósł 3%³ i nie został przez Przedsiębiorstwo przekroczony. W 2004r. wskaźnik ten wynosił 3,2%⁴, a w Przedsiębiorstwie osiągnął 3,09%. Koszty płac pracowników sieci wodociągowej w roku obowiązywania taryf (2005/2006) wynoszą (...) tys. zł, a w roku obrachunkowym (...) tys. zł. Wzrost przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia wynosi zatem 4,5 % i odpowiada wskaźnikowi określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie wskaźników przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w 2005r. (Dz.U. Nr 247, poz. 2475) (karta nr 50). Przedsiębiorstwo wyjaśniło również, że wzrost kosztów pośrednich w roku obowiązywania taryf w stosunku do roku obrachunkowego wynosi 3,0%, tj. tyle ile wynosi prognozowana inflacja, przyjęta zgodnie z założeniami budżetu państwa na 2005r. (Dz.U. z 2004r. Nr 278, poz. 2755).

Uzasadniając wzrost zatrudnienia Przedsiębiorstwo wskazało, że nastąpił on na skutek zmian organizacyjnych, między innymi w wyniku utworzenia nowego oddziału Pomiarów i Kontroli Sieci. Celem tego oddziału jest ograniczenie strat wody w sieci wodociągowej poprzez wykrywanie nieszczelności na sieci wodociągowej, stały monitoring sieci (pomiar ciśnienia i przepływu), inspekcja i przegląd stanu sieci kanalizacyjnej, wykrywanie nielegalnych podłączeń do sieci kanalizacyjnej, przegląd kanałów kamerą przemysłową, trasowanie przebiegu sieci wodociągowej i kanalizacyjnej (karta nr 50). Wzrost zatrudnienia był również

² ustawa z dnia 16 grudnia 1994r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1995r. Nr 1, poz. 2 z późn. zm.).

³ §1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 listopada 2002r. w sprawie wskaźników przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w 2003r. (Dz.U. Nr 200, poz. 1690)

⁴ §1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2003r. w sprawie wskaźników przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w 2004r. (Dz.U. Nr 203, poz. 1967)

spowodowany zmianami wprowadzonymi do Kodeksu Pracy z dniem 01.01.2004r. w zakresie czasu pracy i koniecznością zapewnienia pracownikom odpoczynku dobowego (11 godzin) i tygodniowego (35 godzin), co wymagało zmiany systemu pełnienia dyżuru domowego przez pracowników (karty nr 231-232).

Po uzyskaniu powyższych wyjaśnień Przedsiębiorstwa Burmistrz Miasta Imielin dokonał ponownej weryfikacji wniosku i jego uzupełnienia z ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...) i rozporządzeniem taryfowym, a także ocenił koszty pod względem celowości ich ponoszenia. W wyniku tych czynności stwierdził, że przedłożona taryfa i jej uzasadnienie narusza przepisy ww. rozporządzenia poprzez niezachowanie ochrony interesów odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen, o czym mowa w §3 tego rozporządzenia. Burmistrz zarzucił również Przedsiębiorstwu nie przedstawienie w uzasadnieniu wniosku o zatwierdzenie taryfy informacji dotyczących zmian warunków ekonomicznych jego funkcjonowania na terenie miasta Imielin w roku obowiązywania taryfy uzasadniających wzrost cen w proponowanej wysokości (§19 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia taryfowego). W opinii Burmistrza wzrost ceny o 18,7% nie znajdował uzasadnienia w materiałach przedłożonych przez Przedsiębiorstwo. Jego zdaniem osiągnięty przez Przedsiębiorstwo wynik ekonomiczny świadczy o tym, iż ceny stosowane w 2004r. w całości pokrywały koszt prowadzenia działalności i zapewniały mu zysk. Wzrost cen wzbudził zastrzeżenia Burmistrza również z uwagi na fakt założenia wielkości sprzedaży na poziomie roku obrachunkowego poprzedzającego wprowadzenie nowej taryfy oraz zmniejszenia ilości wody niesprzedanej o 3,7%. Ponadto Przedsiębiorstwo nie przedstawiło konkretnego programu zmierzającego do ograniczenia strat wody oraz jej zużycia na potrzeby własne wynoszących 33% zakupionej wody. Mając na uwadze powyższe Burmistrz wezwał Przedsiębiorstwo do przedłożenia nowego wniosku o zatwierdzenie taryfy, który będzie uwzględniał jego uwagi i poinformował, że nie złożenie takiego wniosku do dnia 31.05.2005r. będzie skutkowało podjęciem przez Radę Miasta Imielin uchwały w sprawie odmowy zatwierdzenia taryfy (karty nr 62-63).

W odpowiedzi na stanowisko Burmistrza Przedsiębiorstwo wyjaśniło, że przedłożona we wniosku wysokość cen i stawek opłat za dostarczoną wodę wyliczona została w oparciu o niezbędne przychody, których wielkość obliczono tak, aby pokryły jedynie uzasadnione koszty eksploatacji i utrzymania sieci wodociągowej, koszty działalności inwestycyjnej oraz marżę zysku. Następnie podkreśliło, że wartość niezbędnych przychodów w wysokości (...) tys. zł przyjęta na rok obowiązywania nowej taryfy jest niższa o 1,9% w stosunku do wysokości niezbędnych przychodów w roku obrachunkowych poprzedzającym wprowadzenie nowej taryfy i o 1,6% niższa w porównaniu z rokiem obrotowym. Przedsiębiorstwo dodało, że w 2004r. na działalności podstawowej wynik ekonomiczny w mieście Imielin zamknął się stratą w wysokości – (...) tys. zł. W przedłożonym przez nie wniosku wykazana marża zysku dla roku obrotowego w wysokości (...) tys. zł stanowi 1% zainwestowanego kapitału własnego Przedsiębiorstwa i została wyliczona zgodnie z rozporządzeniem taryfowym. Planowaną wielkość kosztów bezpośrednich zaopatrzenia w wodę, za wyjątkiem kosztów zakupu (wzrost ceny zakupu wody od dostawcy hurtowego nastąpił o 5,8%)⁵, opłat za korzystanie ze środowiska naturalnego, podatków od nieruchomości oraz wynagrodzeń wyliczono w oparciu o prognozowany średnioroczny wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych. Ponieważ Przedsiębiorstwo zobowiązane jest do zachowania ciągłości dostaw, a co za tym idzie do stałej gotowości do świadczenia usług, zdecydowało się na wprowadzenie opłaty abonamentowej (stałej), którą ustaliło na minimalnym poziomie i nie obciążało jej kosztami ogólnozakładowymi. Zaś wdrożenie tej taryfy, zdaniem

⁵ Na skutek podwyższenia od 01.04.2005r. przez Górnośląskie Przedsiębiorstwo Wodociągów w Katowicach - hurtowego dostawcę wody ceny z 1,39 zł/m³ netto do 1,47 zł/m³ netto wzrósł koszt zakupu wody ponoszony przez Przedsiębiorstwo (karty nr 95-96, 18-20, 97).

Przedsiębiorstwa, zagwarantuje mu środki na pokrycie minimalnego poziomu kosztów bieżącego utrzymania ciągłości dostaw (karty nr 64-65).

Argumenty Przedsiębiorstwa nie przekonały Rady Miasta Imielin, która w dniu 31.05.2005r. podjęła uchwałę Nr XXXI/162/2005 w sprawie odmowy zatwierdzenia taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie miasta Imielin (karty nr 66-67). W uzasadnieniu swego stanowiska Rada Miasta stwierdziła, że taryfa narusza przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...) i rozporządzenia taryfowego. W pierwszej kolejności Rada Miasta wskazała na fakt, iż do wniosku o zatwierdzenie taryfy Przedsiębiorstwo dołączyło „Projekt korekty wieloletniego planu rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych będących w posiadaniu Rejonowego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji na terenie Imielina w zakresie 2005 roku”, co jest niezgodne z art. 24 ust. 4 ww. ustawy ponieważ do wniosku winien być załączony aktualny wieloletni plan rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych uchwalony przez Radę Miasta. Rada Miasta uznała również, że przedstawiona taryfa nie zapewnia ochrony odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen i opłat, co jest niezgodne z §3 ust. 1 pkt b rozporządzenia taryfowego oraz nie przedstawia zmian warunków ekonomicznych funkcjonowania Przedsiębiorstwa na terenie Imielina w roku obowiązywania taryfy uzasadniających wzrost cen w proponowanej wysokości. Ponadto zdaniem Rady Miasta §5 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia taryfowego nie dopuszcza zróżnicowania stawek opłat abonamentowych w zależności od rodzaju, czy średnicy wodomierza (karty nr 67).

Przedsiębiorstwo pomimo braku akceptującej uchwały Rady Miasta z dniem 11.07.2005r. wprowadziło nową taryfę. Przedsiębiorstwo przyjęło stanowisko, zgodnie z którym uchwała negatywna wywołuje takie same skutki jak niepodjęcie w przewidzianym terminie uchwały zatwierdzającej i w okolicznościach sprawy znajduje zastosowanie art. 24 ust. 8 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...), stanowiący, że w przypadku niepodjęcia przez radę miasta uchwały w terminie, taryfy zweryfikowane przez burmistrza wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf (karta nr 94).

Ceny netto za dostawę wody obowiązujące na terenie Gminy Imielin w latach 2002-2006 kształtowały się następująco (karty nr 351-352, 87-88).

Termin obowiązywania	2002	od 05.04.2003	od 01.07.2004	od 11.07.2005	od 11.07.2006
Cena zł/m³	3,10	4,40	5,03	5,35	5,35
Dopłaty dla gospod. dom. zł/m³	0,00	0,67	0,68	0,00	0,00

Taryfa obowiązująca na terenie Imielina w okresie od 05.04.2003r. do 04.04.2004r. została zatwierdzona przez Radę Miasta Imielina, która jednocześnie ustanowiła dopłatę do taryfy w wysokości 0,67 zł/m³ netto (Uchwała Nr VI/30/2003 Rady Miasta Imielin z dnia 28 marca 2003r. w sprawie zatwierdzenia taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę; karta nr 88). Rada Miasta Imielin zatwierdziła również taryfę dla odbiorców zaopatrywanych w wodę przez Przedsiębiorstwo obowiązującą od 01.07.2004r. i zarazem ustaliła dopłatę do taryfy w wysokości 0,68 zł/m³ netto (Uchwała Nr XIX/90/2004 Rady Miasta Imielin z dnia 25 czerwca 2004r. w sprawie zatwierdzenia taryf dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę; karty nr 87, 409). Jak podniesiono powyżej taryfa obowiązująca w okresie od 11.07.2005r. do 10.07.2006r. nie została zaakceptowana przez Radę. Natomiast na okres od dnia 11.07.2006r. do 10.07.2007r. Rada Miasta Imielin zatwierdziła taryfę przedstawioną przez Przedsiębiorstwo, w której cena za 1 m³ wody została utrzymana na poziomie z roku poprzedniego, tj. 5,35 zł/m³ netto, a stawki opłaty abonamentowej zostały ustalone na następującym poziomie:

- przy średnicy wodomierza Ø 10 – 3,72 zł/m-c netto,

- przy średnicy wodomierza Ø 15 – 5,32 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 20 – 9,04zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 25 – 12,23 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 32 – 21,28 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 40 – 35,64 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 80 – 142,04 zł/m-c netto,
- przy średnicy wodomierza Ø 100 – 177,16 zł/m-c netto (karty nr 447, 540-550).

Ilość sprzedanej wody w m³ na terenie Gminy Imielin w latach 2002-2005 przedstawia się następująco (karty nr 232, 444):

Rok	2002	2003	2004	2005
m³	(...)	(...)	(...)	(...)

Woda nie sprzedana (potocznie zwana stratami wody, karta nr 413)

	Jednostka	2002	2003	2004	2005
<i>Zużycie na potrzeby własne</i>	<i>tys. m³</i>	(...)	(...)	(...)	(...)
	<i>%</i>	21,5	21,1	19,7	17,3
<i>Straty wody w sieci</i>	<i>tys. m³</i>	(...)	(...)	(...)	(...)
	<i>%</i>	30,2	15,1	17,5	16,7

Zużycie na potrzeby własne i straty wody w sieci wliczone przez Przedsiębiorstwo w koszt zakupu wody (karty nr 414, 97)

	2003	2004	2005
Zużycie na potrzeby własne w %	12,9	17,5	17,1
Straty wody w sieci w %	17,5	12,5	15,9
Razem %	30,4	30,0	33,0

Zużycie wody na potrzeby własne jest to udokumentowana woda nie sprzedana: woda zużyta na płukanie sieci, końcówek przewodów również po awariach oraz zużycie własne Przedsiębiorstwa w oparciu o wskazanie wodomierzy na potrzeby zaplecza (woda zużyta przez pracowników administracji Przedsiębiorstwa, warsztatów, oddziałów sieci wodociągowo-kanalizacyjnej, oczyszczalni, laboratorium) (karty nr 97, 451).

Organ Antymonopolowy pod sygn. akt RKT-401-10/06/AW przeprowadził postępowanie wyjaśniające mające na celu badanie lokalnych rynków dostawy wody i odprowadzania ścieków odnośnie obowiązujących taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. Mając na uwadze, iż Gmina Imielin jest gminą górniczą i liczy ok. 8 tys. mieszkańców badaniem objęto gminy górnicze o liczbie mieszkańców od 5 do 15 tys. Do analizy wykorzystano również dane uzyskane w toku postępowania wyjaśniającego sygn. akt RKT-401-02/05/AW mającego na celu badanie lokalnych rynków dostawy wody i odprowadzania ścieków, obejmujących teren gmin górniczych o liczbie mieszkańców od 10 do 35 tys., odnośnie obowiązujących taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę. Informacje zgromadzone w ww. postępowaniach zostały zaliczone w poczet dowodów w niniejszej sprawie (karty nr 552-553).

Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne pobierały w 2005r. ceny netto za 1m³ dostarczonej wody w wysokości wskazanej w poniższej tabeli. Tabela zawiera również dane o wysokości opłaty stałej netto. Ponieważ 12 spośród badanych przedsiębiorstw, tak jak Przedsiębiorstwo, oprócz ceny za 1m³ dostarczonej wody pobierało opłatę stałą tabela zawiera dane o średnim koszcie 1m³, który wskazuje jak kształtowałyby się cena za 1m³ wody, gdyby przedsiębiorstwa nie pobierały odrębnej opłaty stałej.

L.p.	Gmina	cena w 2005r. zł/m ³	opłata stała zł/m-c	koszt średni zł/m ³
1.	Babice	2,38	1,50	2,60
2.	Chelmek	3,21	3,50	3,43
3.	Bobrowniki	3,22	1,84	3,36
4.	Świerklany	3,25	2,10	3,25
5.	Zebrzydowice	3,38	3,38	3,38
6.	Pilchowice	3,45	2,00	4,29
7.	Bestwina	3,62	1,65	3,73
8.	Gierałtowice	3,65	3,60	4,44
9.	Ornontowice	4,22	4,00	4,53
10.	Chelm Śląski	5,00	7,70	5,52
11.	Imielin	5,35	5,35	5,97

Gmina Imielin wystąpiła również z wnioskiem o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia, czy cena stosowania przez Przedsiębiorstwo jest nadmiernie wygórowana (karta nr 86). Organ Antymonopolowy *Postanowieniem nr 3* z dnia 07.12.2006r., postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego w celu ustalenia prawidłowości kalkulacji cen i opłat w *Taryfie dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miasta Imielin* na okres od dnia 01.07.2005r. do 30.06.2006r. (karty nr 561-562). Opinia została przedstawiona w dniu 02.04.2007r. (karty nr 740-784), a jej uzupełnienie w dniu 23.05.2007r. (karty nr 814-836).

Biegły oszacował koszty zaopatrzenia w wodę odbiorców z terenu Gminy Imielin na kwotę 814.059 zł (karta nr 762). Następnie dokonał analizy prawidłowości kosztów, którymi Przedsiębiorstwo obciążyło w cenie wody odbiorców z terenu Gminy Imielin, w oparciu o ewidencję księgową i wyliczył, iż jednostkowa cena sprzedaży wody winna wynosić 4,46 zł/m³ netto (karty nr 824, 835). Mając na uwadze, iż Przedsiębiorstwo pobierało od odbiorców cenę w wysokości 5,35 zł/m³, cena za wodę została zawyżona o 0,89 zł/m³ (karta nr 827). W ww. opinii zakwestionowane zostały koszty strat wody w sieci w wysokości 321,8 tys. zł, które zdaniem biegłego winny obciążać koszty nadzwyczajne Przedsiębiorstwa (karta nr 770). Ponadto biegły ocenił, iż koszty wydziałowe zostały zawyżone przez Przedsiębiorstwo o 21,1 tys. zł (karty nr 761, 830). Przedsiębiorstwo wliczyło do niezbędnych przychodów podatek dochodowy w wys. 13,3 tys. zł, tymczasem biegły zajął stanowisko, iż koszt podatku dochodowego w ogóle nie powinien zostać zaliczony do niezbędnych przychodów (karty nr 779, 833-834). Oprócz tego Przedsiębiorstwo wskazało, że w 2005r. średnia płaca brutto wyniosła 2.227,37 zł/m-c/etat, a wskaźnik wzrostu płac wyniósł 4,77% przy dopuszczalnym wskaźniku 4,5% (karta nr 805), zaś biegły w swej opinii potwierdził fakt przekroczenia przez Przedsiębiorstwo wskaźnika przyrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia (karty nr 834-835).

Organ Antymonopolowy zważył co następuje.

Dla uznania, że sprawa ma charakter antymonopolowy niezbędne jest ustalenie czy w okolicznościach sprawy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. W świetle art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów celem regulacji w niej przyjętej jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i ochrona interesów konsumentów. Pozwala to przyjąć, że ma ona charakter publicznoprawny i służy ochronie interesu ogólnospołecznego. Znajduje więc zastosowanie tylko wówczas, gdy zagrożony lub naruszony zostaje interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego.

Pojęcie interesu publicznego nie zostało zdefiniowane w ustawie, niemniej było ono wielokrotnie przedmiotem interpretacji Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zdaniem Sądu, wyrażonym w wyroku z dnia 12 czerwca 2002r. (sygn. akt XVII Ama 47/2001), pojęcie interesu publicznego nie jest pojęciem o charakterze jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien on być ustalony i konkretyzowany, a Organ Antymonopolowy w toku postępowania i przy wydawaniu decyzji winien być rzecznikiem tego interesu. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, odnoszący się do ogółu, a nie do jednostki czy też określonej grupy. Podstawą do zastosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów winno być uprzednie udowodnienie przez Organ Antymonopolowy, czy nastąpiło rzeczywiste naruszenie wskazanego przepisami ustawy interesu publicznego. W ten sam sposób Sąd wypowiedział się w wyrokach z dnia: 25.06.2001r. sygn. XVII Ama 84/00, 28.05.2001r. sygn. XVII Ama 82/00, 27.06.2001r. sygn. XVII Ama 92/00, 12.11.2001r. sygn. XVII Ama 105/00 oraz 04.07.2001r. sygn. XVII Ama 108/00. W świetle powyższego orzecznictwa, Organ Antymonopolowy może wszcząć i prowadzić postępowanie antymonopolowe wyłącznie wówczas, gdy zachodzi podejrzenie, iż nastąpiło naruszenie interesu publicznego, a zatem, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty został szerszy krąg uczestników rynku lub też wywołują one inne niekorzystne zjawiska na rynku.

Wymienione w art. 1 cele ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zostały określone jako równorzędne co sprawia, że praktyki ograniczające konkurencję obejmują nie tylko te, które godzą w konkurencję, ale również te, które – podejmowane przez przedsiębiorców posiadających pozycję dominującą – nie godząc wprost w konkurencję, naruszają interesy innych uczestników rynku. Praktyki ograniczające konkurencję można więc podzielić na praktyki antykonkurencyjne, wywierające bezpośredni wpływ na stan lub rozwój konkurencji i interesy konkurencyjne innych przedsiębiorców, oraz praktyki eksploatacyjne, których efektem lub celem jest naruszenie przede wszystkim innych niż konkurencyjne interesów innych uczestników rynku.

Nie ulega wątpliwości, że Przedsiębiorstwo z racji posiadanej siły rynkowej ma możliwość eksploatawania zajmowanej na rynku pozycji kosztem kontrahentów, w tym podejmowania działań będących przedmiotem postawionego w niniejszym postępowaniu zarzutu. Dla stwierdzenia naruszenia interesu publicznego wystarczające jest dowolne nadużycie siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku, albowiem już sam fakt nadużycia posiadanej na rynku pozycji dominującej narusza interes publiczny. Dla oceny kwestii naruszenia interesu publicznoprawnego istotne jest także to, iż praktyki eksploatacyjne urzeczywistniają się poprzez stosunki umowne, co ma miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. O naruszeniu interesu publicznoprawnego w przedmiotowej sprawie świadczy również fakt, iż objęte zarzutem działanie przedsiębiorcy wymierzone było w szeroki krąg uczestników rynku – odbiorców i potencjalnych odbiorców wody z terenu Gminy Imielin, do których zaliczają się także konsumenci, będący najsłabszymi uczestnikami obrotu gospodarczego.

Tak więc, w świetle powyższych wywodów, w niniejszym postępowaniu mamy do czynienia z możliwością naruszeniem interesu publicznoprawnego przez Przedsiębiorstwo, co uzasadnia ocenę jego zachowania na rynku w świetle przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

W tym miejscu wskazać również należy, iż w dniu 21.04.2007r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331). Zgodnie z art. 131 tej ustawy do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów i niezakończonych do dnia wejścia w życie nowej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Stąd też mimo wejścia w życie nowej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedmiotowe postępowanie antymonopolowe winno być prowadzone na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000r.

I. Wnioskodawca zarzucił Przedsiębiorstwu nadużywanie pozycji dominującej na rynku poprzez bezpośrednie narzucanie nadmiernie wygórowanej ceny za dostawę wody mieszkańcom Imielina, co może stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Podstawowym warunkiem dla zaistnienia praktyki ograniczającej konkurencję jest, aby przedsiębiorca ją stosujący posiadał pozycję dominującą na rynku. Zgodnie z art. 4 pkt 9 przez pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%.

W pierwszej kolejności należy zatem zdefiniować rynek właściwy, którym w świetle art. 4 pkt 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Mówiąc o rynku właściwym, określa się go w ujęciu produktowym i geograficznym. Wyznaczając rynek należy dążyć do jego możliwie wąskiej segmentacji. Im węższej i bardziej szczegółowo uda się wyodrębnić rynek, tak w ujęciu produktowym, jak i w ujęciu geograficznym, tym większy w nim udział może mieć określony przedsiębiorca, co wyznacza poziom jego dominacji i zarazem wskazuje ograniczenia, jakie stwarza mu ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. W przeciwnym przypadku trudno byłoby znaleźć podmiot o pozycji dominującej co powodowałoby, iż ograniczenia wynikające z ww. ustawy straciłyby sens (zob. wyrok Sądu Antymonopolowego, obecnie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 04.10.1993r. sygn. akt XVII Amr 29/93).

Równocześnie, korzystanie z tej dyrektywy powinno być jednak na tyle rozważne i wyważone, by nie dopuścić do sytuacji, w której rynek właściwy obejmowałby, po delimitacji, wyłącznie towar (usługę) jednego rodzaju, wytwarzane (świadczony) przez jednego producenta (usługodawcę), bowiem, jak podnosi się w piśmiennictwie, „w rzeczywistości nie chodzi jednak o wyodrębnienie możliwie wąsko zakreślonych rynków, lecz o wyznaczenie tego jednego, właściwego w prowadzonej sprawie”.⁶

Rynek w ujęciu produktowym odnosi się do towarów w rozumieniu art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (m.in. rzeczy, usługi). Przedsiębiorstwo świadczy usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę. W przedmiotowej sprawie towarem oferowanym nabywcom przez Przedsiębiorstwo są właśnie te usługi i to z ceną za te usługi wiąże się zarzut postawiony przez Gminę Imielin. Ponadto usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę za pomocą sieci wodociągowej nie mają substytutów. Tak więc w aspekcie produktowym Przedsiębiorstwo prowadzi działalność na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę. Z uwagi na technologię dostarczania wody rynek w aspekcie geograficznym wyznaczany jest przez zasięg sieci wodociągowo-kanalizacyjnej należącej do Przedsiębiorstwa i obejmuje obszar Gminy Imielin, na terenie której ww. usługi są wykonywane. Zatem rynkiem właściwym w niniejszej sprawie jest lokalny rynek zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmujący teren Gminy Imielin.

Na tak oznaczonym rynku Przedsiębiorstwo jest wyłącznym dostawcą usług w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę. Fakt nie spotykania się przez Przedsiębiorstwo z żadną konkurencją na tym rynku w pełni uzasadnia stwierdzenie, iż posiada ono na nim pozycję

⁶ Skoczny T., Przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym w świetle orzecznictwa, Warszawa 1994, s. 81).

dominującą. Ponadto z uwagi na sieciowy charakter urządzeń służących do dostarczania wody i odprowadzania ścieków Przedsiębiorstwo można określić jako tzw. monopolistę naturalnego.

Dodać należy, że sankcjonowaniu w trybie przewidzianym w art. 8 ustawy podlega nie samo posiadanie na rynku pozycji dominującej, ale jej nadużywanie. Nie ulega wątpliwości, że przedsiębiorca posiadający pozycję dominującą dysponuje siłą rynkową pozwalającą mu jednostronnie dyktować warunki umowy swym kontrahentom.

Do stwierdzenia stosowania przez Przedsiębiorstwo zarzucanej praktyki ograniczającej konkurencję, obok wykazania, iż posiada pozycję dominującą na rynku właściwym, konieczne jest udowodnienie spełnienia przesłanek wynikających z art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do których należą:

- bezpośrednio narzucanie cen oraz
- nadmiernie wygórowany charakter tych cen.

Narzucanie cen musi mieć charakter przymusowy, wymuszony przez podmiot dominujący posiadający siłę rynkową. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ustala taryfy zgodnie z ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...) oraz rozporządzeniem taryfowym. Taryfy zawierają wysokość opłat za dostawę wody i odprowadzanie ścieków, a po ich zatwierdzeniu w drodze uchwały rady gminy obowiązują wszystkich odbiorców wody i dostawców ścieków na terenie działania przedsiębiorstwa. Niemniej jednak, nie zatwierdzenie taryf przez radę gminy nie wstrzymywało możliwości ich wprowadzenia w oparciu o art. 24 ust. 8 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...), stanowiący, że jeżeli rada gminy nie podejmie uchwały w terminie 45 dni, wchodzi one w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf określonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

W okolicznościach sprawy Rada Gminy Imielin nie zaakceptowała taryfy przedstawionej przez Przedsiębiorstwo na okres od 01.07.2005r. do 30.06.2006r. i w dniu 31.05.2005r. podjęła uchwałę w sprawie odmowy jej zatwierdzenia (karty nr 66-67). Mimo to, Przedsiębiorstwo, opierając się na art. 24 ust. 8 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...) i przyjmując stanowisko, że podjęcie uchwały negatywnej wywołuje takie same skutki jak niepodjęcie w przewidzianym terminie uchwały zatwierdzającej, z dniem 11.07.2005r. wprowadziło taryfę w życie (karta nr 94). Odmowa zatwierdzenia taryfy przez Radę Gminy Imielin nie powstrzymała zatem Przedsiębiorstwa od wdrożenia z dniem 11.07.2005r. nowych cen za dostawę wody.

W świetle przepisów ww. ustawy i rozporządzenia organem regulacyjnym, który ma wyrażać interesy odbiorców i przeciwdziałać kształtowaniu cen ponad koszty uzasadnione jest rada gminy. Odbiorcy usług w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków nie mają natomiast żadnego wpływu na wysokość cen zawartych w taryfie. W tym stanie rzeczy w pełni uzasadnione jest twierdzenie, iż Przedsiębiorstwo narzuciło ceny swoim klientom z terenu Gminy Imielin.

Pojęcie ceny nadmiernie wygórowanej jest mało precyzyjne i może być różnie definiowane. Niemniej zarówno w orzecznictwie, jaki w doktrynie przyjmuje się, że przez cenę nadmiernie wygórowaną w świetle art. 8 ust. 2 pkt 1 należy rozumieć cenę narzuconą nabywcy przez podmiot posiadający pozycję dominującą, z racji posiadania siły rynkowej, rażąco zawyżoną w stosunku do wartości świadczenia, której odbiorca nie zaakceptowałby w przypadku posiadania przez podmiot dominujący konkurencji. Cena taka w sposób istotny narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń stron umowy określoną w art. 487 § 2 k.c.

Doktryna i praktyka sądowa są zgodne co do tego, iż przy definiowaniu ceny nadmiernie wygórowanej, w celu wyeliminowania błędów w ocenie, należy posługiwać się dwojakiego

rodzaju kryteriami. Pierwsze z nich związane są z analizą kosztową działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Wyróżnia się tu kryteria odnoszące się do kosztów własnych przedsiębiorcy wynikających z kalkulacji ceny towaru, wielkości zysku w cenie jednostkowej, rentowności rozumianej jako stosunek zysku do kosztów własnych. Drugie powstają z porównania cen występujących na rynku właściwym z cenami potencjalnych konkurentów przedsiębiorcy na innych rynkach (tzw. analiza porównawcza cen). Jeżeli w wyniku zastosowania tych kryteriów okaże się, że badana cena istotnie narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń kontrahentów, gdyż jest rażąco zawyżona w stosunku do wartości świadczenia oferowanego przez dominującego na rynku przedsiębiorcę, to należy przyjąć, iż mamy do czynienia z ceną nadmiernie wygórowaną w rozumieniu art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 20.11.2003r. sygn. akt XVII Ama 121/03, wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 14.06.2005r. sygn. akt VI ACa 93/05).

W myśl art. 20 ust. 1 i 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę (...) przedsiębiorstwo określa taryfę na 1 rok, na podstawie niezbędnych przychodów po dokonaniu ich alokacji na poszczególne taryfowe grupy odbiorców. Zgodnie z §6 rozporządzenia taryfowego niezbędne przychody dla potrzeb obliczenia taryfowych cen i stawek opłat planowanych na rok obowiązywania taryf przedsiębiorstwo ustala, uwzględniając: koszty eksploatacji i utrzymania, opłaty za korzystanie ze środowiska, spłaty rat kapitałowych ponad wartość amortyzacji, spłaty odsetek od zaciągniętych kredytów i pożyczek, rezerwy na należności nieregularne, marżę zysku. Podstawą dla ustalania cen powinny zatem stanowić planowane i uzasadnione koszty związane z zaopatrywaniem odbiorców w wodę. Przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne nie mogą jako podstawy ustalania cen brać pod uwagę wszystkich planowanych kosztów, a jedynie takie, które są uzasadnione.

Z ustaleń dokonanych przez biegłego wynika, iż cena sprzedaży wody na terenie Gminy Imielin winna wynosić 4,46 zł/m³ netto, a nie 5,35 zł/m³ netto. Przedsiębiorstwo zawyżyło zatem cenę o 0,89 zł/m³ (karta nr 827). Zdaniem biegłego Przedsiębiorstwo kalkulując cenę bezpodstawnie wliczyło w koszty koszt strat wody w sieci w wysokości 321,8 tys. zł (karta nr 770), koszty wydziałowe zawyżyło o 21,1 tys. zł (karty nr 761, 830) i bezpodstawnie uwzględniło w kosztach podatek dochodowy w wys. 13,3 tys. zł. Opierając się na opinii biegłego stwierdzić zatem należy, iż Przedsiębiorstwo zawyżyło koszty zbiorowego zaopatrzenia w wodę na terenie Gminy Imielin o 356,2 tys. zł. Mając na uwadze, że cena za 1m³ wody została zawyżona przez Przedsiębiorstwo o 0,89 zł/m³ uzasadnione jest twierdzenie, iż cena 5,35 zł/m³ netto była ceną nadmiernie wygórowaną.

Ponieważ Gmina wyraziła zastrzeżenia co do wprowadzenia przez Przedsiębiorstwo do taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę opłaty abonamentowej podnieść należy, iż §5 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia taryfowego wskazywał na opłatę abonamentową jako jeden z dopuszczalnych elementów takiej taryfy. W myśl tego przepisu taryfa mogła zawierać m.in. stawki opłat abonamentowych:

- a. za lokal na miesiąc, w rozliczeniach z użytkownikami lokali mieszkalnych posiadających kilka punktów pomiarowych zużycia wody w lokalu,
- b. za wodomierz na miesiąc, w rozliczeniach z właścicielami lub zarządcami budynków w oparciu o wodomierz główny na budynku lub wodomierz mierzący całkowicie zużycie wody w lokalu,
- c. za osobę na miesiąc, w rozliczeniach ryczałtowych.

Stawka opłaty zgodnie z §2 pkt 11 ww. rozporządzenia to wielkość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą odbiorca jest obowiązany zapłacić przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu za jednostkę usługi niebędącą fizyczną jednostką miary ilości dostarczonej wody lub ilości odprowadzonych ścieków w okresie rozliczeniowym.

Jakkolwiek przytoczone powyżej przepisy nie stanowią wprost o prawie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego do pobierania opłaty abonamentowej kalkulowanej z uwzględnieniem średnicy wodomierza, co budzi wątpliwości Gminy, to mając na uwadze §5 ust. 1 pkt 3b rozporządzenia taryfowego należy dopuścić taką możliwość. Decydujące znaczenie dla oceny opłaty abonamentowej winno mieć jednak to, iż przyjęty sposób jej kalkulacji, tj. ustalenie opłaty abonamentowej na podstawie ekwiwalentu wodomierza, a nie liczby odbiorców pozwala na uwzględnienie faktu, iż koszty eksploatacji i utrzymania oraz obsługi klienta zmieniają się zależnie od takich czynników, jak średnica rur, użyte materiały, lokalizacja wodomierza czy inne warunki lokalne dla wodomierzy o różnej wielkości. Jasne jest również, że odbiorcy posiadający wodomierze o większej przepustowości przeważnie wymagają szerszej obsługi klienta. Prosta alokacja kosztów eksploatacji i utrzymania oraz obsługi klienta nie uwzględnia takich czynników. W tym względzie należy zatem podzielić stanowisko Przedsiębiorstwa, iż opłata abonamentowa skalkulowana w uwzględnieniu przepustowości wodomierzy uwzględnia interesy odbiorców (karty nr 413, 451). Ponadto podkreślić trzeba, iż biegły nie zakwestionował ani faktu pobierania przez Przedsiębiorstwo opłaty abonamentowej, ani wysokości tej opłaty (karty nr 30, 32-33).

Stosowanie wyłącznie kryteriów kosztowych przy badaniu możliwości stosowania przez Przedsiębiorstwo cen nadmiernie wygórowanych nie byłoby miarodajne, gdyż podmiot o pozycji dominującej nie poddawany konfrontacji ze strony konkurentów ma łatwą możliwość wkalkulowania do ceny nieuzasadnionych kosztów działalności, co nie zawsze łatwo udaje się odkryć. Dlatego, chociaż podstawą dla ustalania opłat za dostarczanie wody są kryteria kosztowe, to jednak Organ Antymonopolowy dodatkowo dokonał porównania cen stosowanych przez Przedsiębiorstwo z cenami innych przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych prowadzących działalność w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę na innych, porównywalnych rynkach.

W świetle orzecznictwa Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów metoda porównawcza jest zasadna i obiektywna. Metoda kosztowa niesie bowiem ze sobą możliwości manipulowania kalkulacją, przez wliczenie w cenę wody pozornych kosztów działalności (zob. wyrok z dnia 02.04.2003r. sygn. akt XVII Ama 41/02, wyrok z dnia 30.06.2005r. sygn. akt XVII Ama 24/04). Wszelkie porównywanie stosowanych cen ma sens wyłącznie wtedy, gdy porównywalne są również warunki działania przedsiębiorców (zob. wyrok ww. Sądu z dnia 25.08.2004r. sygn. akt Ama 91/03).

Ponieważ Gmina Imielin jest gminą górniczą do analizy porównawczej przedmiotowych opłat wybrano inne gminy górnicze o zbliżonej liczbie mieszkańców. Podstawowym kryterium uznania danej gminy za gminę górniczą jest okoliczność występowania na jej terenie skutków w postaci szkód górniczych, które mają m.in. wpływ na wysokość ubytków wody. W tym miejscu wskazać należy, iż również w ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów metoda porównawcza ceny wody na tle i w kontekście gmin górniczych jest obiektywna i rzetelna (zob. wyrok ww. Sądu z dnia 02.04.2003r. sygn. akt XVII Ama 41/02).

Z analizy danych zawartych w tabeli, zamieszczonej w części uzasadnienia obejmującej ustalenia co do stanu faktycznego sprawy, wynika, iż średnia cena netto za 1m³ wody w badanych gminach wynosiła 3,54 zł, przy czym najniższa cena wynosiła 2,38 zł/m³, a najwyższa 5,00 zł/m³. Badane przedsiębiorstwa oprócz cen za 1m³ dostarczonej wody pobierały również opłatę stałą. Średni koszt 1m³ wody, zawierający w sobie koszty opłaty stałej, wynosił 3,85 zł/m³. Cena 5,35 zł/m³ obowiązująca na terenie Gminy Imielin jest wyższa od najwyższej z cen pobieranych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne działające na terenie porównywalnych gmin górniczych. Przekracza średnią cenę o 51%.

Zgodnie z orzecznictwem dowodem na naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest pobieranie na innych rynkach znacznie niższych cen przez potencjalnych konkurentów dominanta (zob. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 30.10.1996r. sygn. akt XVII Amr 43/96). Mając na uwadze wysokość cen stosowanych przez

inne przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne na porównywalnych rynkach uzasadnione jest stwierdzenie, iż cena 5,35 zł/m³ jest ceną nadmiernie wygórowaną.

Wyniki przeprowadzonej powyżej analizy kosztowej dokonanej przez biegłego wskazują, iż cena za dostawę wody dla odbiorców z terenu Gminy Imielin w wysokości 5,35 zł/m³ netto stosowana w okresie od 11.07.2005r. do 10.07.2006r. była nadmiernie wygórowana. Do takich samych wniosków prowadzi analiza porównawcza cen stosowanych przez Przedsiębiorstwo z cenami obowiązującymi na terenie innych gmin górniczych. W okolicznościach sprawy spełnione zostały wszystkie przesłanki wymagane do stwierdzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki ograniczającej konkurencję z art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów i tym samym zarzut postawiony przez Gminę Imielin należy uznać za nieuzasadniony.

Art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, iż nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i nakazującej jej zaniechanie, jeżeli zachowanie rynkowe przedsiębiorcy albo związku przedsiębiorców przestało naruszać zakazy określone w art. 5 lub art. 8 tej ustawy. Zgodnie z art. 10 ust. 2 ww. ustawy wydaje się wówczas decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Z przytoczonych powyżej faktów wynika że taryfa zawierająca kwestionowaną cenę obowiązywała przez rok, tj. od dnia 11.07.2005r. do dnia 10.07.2006r. W dniu 11.07.2007r. weszła w życie nowa taryfa, która została zatwierdzona przez Radę Miasta Imielin. Cena za wodę zawarta w tej taryfie nie była przedmiotem zarzutu postawionego przez Gminę Imielin. Od dnia wejścia w życie nowej taryfy Przedsiębiorstwo nie stosuje już zarzucanej mu przez Gminę i stwierdzonej w niniejszej decyzji praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na narzucaniu nadmiernie wygórowanej ceny za wodę.

Jak wskazano powyżej w okolicznościach sprawy spełnione zostały przesłanki z art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przesłanka z art. 10 ust. 1 tej ustawy. Stąd należało orzec jak w punkcie I.1 sentencji.

I.2 Zgodnie z treścią art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli przedsiębiorca dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 8, Organ Antymonopolowy może nałożyć w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Przedsiębiorstwo osiągnęło w 2006r. przychód w wysokości 160.445.948,24 PLN (karta nr 838). 10% przychodu Przedsiębiorstwa osiągniętego w 2006r. to kwota 16.044.594,824 PLN. Kwota 16.044.594,824 PLN może zatem stanowić maksymalną wysokość kary nałożonej na Przedsiębiorstwo na podstawie art. 101 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

Ustalając wysokość nałożonej kary pieniężnej Organ Antymonopolowy wziął pod uwagę stopień naruszenia interesu publicznego przez Przedsiębiorstwo, będący efektem stosowania przez nie praktyki ograniczającej konkurencję stwierdzonej w punkcie I.1 sentencji niniejszej decyzji. W przedmiotowej sprawie działania Przedsiębiorstwa naruszają interes publiczny, gdyż wywierają negatywne skutki na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę. Mają one charakter eksploatacyjny, gdyż ich źródło tkwi w pozycji zajmowanej przez Przedsiębiorstwo na rynku właściwym, a ich skutkami dotknięci są odbiorcy wody, w tym najsłabsi uczestnicy rynku – konsumenci, którzy obciążani są nadmiernie wygórowanymi cenami wody. Organ Antymonopolowy miał również na względzie, iż istotą sankcji jest uwypuklenie naganności stosowania wykazanej w niniejszej decyzji praktyki ograniczającej konkurencję. Decydując o nałożeniu kary uwzględnił także możliwości finansowe adresata decyzji oraz wielkość uzyskanego przez niego przychodu ze sprzedaży wody na terenie

Gminy Imielin w 2006r. W konsekwencji Organ Antymonopolowy wymierzył karę w wysokości 80.000 PLN, co stanowi ok. 0,5% kary maksymalnej określonej w art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Zarazem kwota 80.000 PLN stanowi (...)% przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorstwo ze sprzedaży wody na terenie Gminy Imielin w 2006r.

Nałożenie kary należy traktować jako podkreślenie naganności działań Przedsiębiorstwa w przedmiotowej sprawie polegających na zakazanym ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów eksploatowaniu dominującej pozycji na lokalnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę. Wymiar kary ma zdaniem Organu Antymonopolowego spełnić również funkcję prewencyjną z tytułu stosowania praktyk ograniczających konkurencję sprzecznych z interesem publicznym.

Kryteria brane pod uwagę przy ustalaniu kary pieniężnej na podstawie art. 101 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów ustalone zostały w art. 104 ww. ustawy. Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu kary należy brać pod uwagę okres, stopień i okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów tej ustawy.

Nakładając karę pieniężną w takiej wysokości Organ Antymonopolowy wziął pod uwagę fakt, iż Przedsiębiorstwo w cenie wody obciążało odbiorców z terenu Gminy Imielin nadmiernymi kosztami, co ustalono w punkcie I.1. sentencji decyzji i w konsekwencji pobierało od odbiorców z terenu Gminy Imielin cenę zawyżoną o 0,89 zł/m³ netto.

Okolicznością obciążającą jest również fakt, iż Przedsiębiorstwo dokonało uprzedniego naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co zostało stwierdzone w decyzjach nr RKT-65/2005 oraz nr RKT-16/2006. W prawomocnej decyzji nr RKT-65/2005 z dnia 15.12.2005r. Organ Antymonopolowy uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, bezprawne działanie Przedsiębiorstwa polegające na stosowaniu w treści umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków i w taryfach dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków zapisu naruszającego przepis rozporządzenia taryfowego i nakazał jej zaniechanie. Decyzja nr RKT-16/2006, wydana w wyniku przeprowadzonego postępowania antymonopolowego, uprawomocniła się w części stwierdzającej praktykę ograniczającą konkurencję polegającą na narzucaniu przez Przedsiębiorstwo uciążliwego i przynoszącego nieuzasadnione korzyści warunku umowy z odbiorcami usług z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków (punkt I.2 ww. decyzji). Prawomocny jest także punkt II tej decyzji, w którym również stwierdzono narzucanie przez Przedsiębiorstwo uciążliwego i przynoszącego nieuzasadnione korzyści warunku ww. umowy i zarazem orzeczono zaniechanie stosowania tej praktyki.

Miarkując wysokość nakładanej kary pieniężnej, Organ Antymonopolowy miał także na uwadze, iż stosowana przez Przedsiębiorstwo praktyka nie była długotrwała ponieważ taryfa zawierająca zakwestionowaną cenę obowiązywała przez rok, tj. od dnia 11.07.2005r. do dnia 10.07.2006r. Orzekając o karze zważono również na fakt, że Przedsiębiorstwo aktywnie współpracowało z Organem Antymonopolowym w toku prowadzonego postępowania, przekazując niezbędne dokumenty oraz składając wyjaśnienia konieczne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Nadmienić należy, że kary pieniężne stosowane są w sytuacjach, gdy zachowanie przedsiębiorcy nie tylko jest bezprawne, ale można także sprawcy przypisać winę w znaczeniu subiektywnym. Analizując kwestię winy Przedsiębiorstwa należy stwierdzić, iż jako podmiot o wieloletnim doświadczeniu na rynku nie powinno wykorzystywać swojej silnej pozycji na rynku zaopatrzenia w wodę do narzucania kontrahentom nadmiernie wygórowanych cen, których nie przyjęliby mając zapewnioną możliwość wyboru innego świadczeniodawcy. Świadomość Przedsiębiorstwa co do zakazu stosowania praktyk

ograniczających konkurencję powinna być tym większa, jeśli uwzględnić fakt, iż było ono już kilkakrotnie uczestnikiem postępowań prowadzonych przez Organ Antymonopolowy.

W tej sytuacji Organ Antymonopolowy kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk ograniczających konkurencję na rynku przez Przedsiębiorstwo uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla Przedsiębiorstwa, aby w przyszłości nie dochodziło do podobnych zachowań, zmierzających do wykorzystywania zajmowanej pozycji na rynku kosztem innym uczestników rynku.

W związku z powyższym należało orzec jak w punkcie I.2 sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

II. Zgodnie z art. 75 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów Organ Antymonopolowy rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Organ Antymonopolowy, wraz z zawiadomieniem o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, poinformował strony postępowania, iż w świetle art. 76 ustawy o ochronie konkurencji roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeżeli w terminie 7 dni od daty otrzymania tego pisma, strony nie złożą spisu kosztów albo wniosku o przyznanie kosztów według przepisów odrębnych (karty nr 842-843). W określonym powyżej terminie zarówno Gmina, jak i Przedsiębiorstwo wniosły o zwrot kosztów postępowania, Przedsiębiorstwo - o zwrot kosztów według przepisów odrębnych (karta nr 850), a Gmina - o zwrot kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (karta nr 844).

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji uznano za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 1 ww. ustawy, praktykę Przedsiębiorstwa polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę obejmującym teren Gminy Imielin poprzez bezpośrednie narzucanie odbiorcom z tego terenu nadmiernie wygórowanej ceny za dostarczoną wodę, i stwierdzono zaniechanie jej stosowania z dniem 11.07.2006r.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów – w postępowaniu wszczętym na wniosek - strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić drugiej stronie, na jej żądanie, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym także koszty opinii biegłych i instytutów naukowych.

Postanowieniem nr 3 z dnia 07.12.2006r., na wniosek Gminy, dopuszczono w niniejszym postępowaniu antymonopolowym dowód z opinii biegłego w celu ustalenia prawidłowości kalkulacji cen i opłat w *Taryfie dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków dla Miasta Imielin na okres od dnia 01.07.2005r. do 30.06.2006r.* wynagrodzenie biegłego wyniosło 3.660 PLN i koszt ten został poniesiony przez Gminę. W związku z powyższym Organ Antymonopolowy postanowił przyznać Gminie koszty związane z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłego, tj. 3.660 PLN.

Mając zatem na względzie wynik przeprowadzonego postępowania, które potwierdziło zasadność podniesionego przez Gminę zarzutu, jak również wniosek dotyczący zwrotu kosztów, Organ Antymonopolowy postanowił, jak w punkcie II sentencji.

Na postanowienie zawarte w punkcie II niniejszej decyzji, na podstawie art.78 ust.6 ustawy antymonopolowej, w związku z art.479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach, w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral